

Arrest

nr. 252 282 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2002 werd verzoeker veroordeeld door de politierechtbank te Brugge wegens verkeersinbreuken.

1.2. Verzoeker werd op 23 mei 2005 door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, wegens de verkoop van verdovende middelen.

- 1.3. Op 20 december 2005 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, wegens valse naamdracht en heling.
- 1.4. Verzoeker werd op 16 februari 2006 door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een geldboete.
- 1.5. Op 23 februari 2006 werd verzoeker door de politierechtbank te Brugge nogmaals veroordeeld tot een geldboete.
- 1.6. Op 14 september 2006 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.
- 1.7. Verzoeker werd op 27 september 2006 door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een geldboete.
- 1.8. Op 5 maart 2007 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een werkstraf en een geldboete wegens misbruik van vertrouwen.
- 1.9. De correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde verzoeker op 31 januari 2008 tot een gevangenisstraf van acht maanden.
- 1.10. Verzoeker werd op 30 september 2009 door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.
- 1.11. De politierechtbank te Brugge veroordeelde verzoeker op 26 augustus 2011 tot een geldboete.
- 1.12. Op 25 oktober 2011 werd verzoeker door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete.
- 1.13. De politierechtbank te Brugge veroordeelde verzoeker op 28 maart 2012 tot een geldboete.
- 1.14. Op 20 november 2012 werd verzoeker door de politierechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.
- 1.15. Verzoeker werd op 17 mei 2016 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een werkstraf van honderd uur en een geldboete of een vervangende gevangenisstraf wegens diefstal.
- 1.16. De correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde verzoeker op 19 december 2017 tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal.
- 1.17. Verzoeker werd op 4 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.
- 1.18. Op 29 april 2020 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal.
- 1.19. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 30 april 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.20. Op 30 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.21. Bij arrest nr. 239 816 van 18 augustus 2020 verwierp de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 30 april 2020, nadat was vastgesteld dat voormelde beslissing was ingetrokken.

1.22. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 november 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.23. Eveneens op 10 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 12 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: [S.]

Voornaam: [J.]

[...]

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen : verkoop /het te koop stellen, bezit zonder vergunning, psychotropische stoffen-bezit zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 23.05.2005 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en w[aa]rden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden, het verhelen of verbergen van de aard, de oorsprong, de vindplaats, de vervreemding, de verplaatsing of de eigendommen van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en w[aa]rden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, ofschoon de dader de oorsprong ervan kende of had moeten kennen, feiten waarvoor hij op 20.12.2005 (verzet onontvankelijk op 28.06.2006) werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan psychotropische stoffen : invoer, bezit, verkoop/het te koop stellen : handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 14.09.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door braak, inklimming, valse sleutels (herhaling), diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 31.1.2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door braak, inklimming, valse sleutels, diefstal, feiten waarvoor hij op 17.05.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 19.12.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf (verzet onontvankelijk op 10.10.2019) van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, mededader, feiten waarvoor hij op 04.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf (verzet onontvankelijk op 10.10.2019) van 2 jaar + onmiddellijke aanhouding. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor het op 29.04.2020 werd veroordeeld door Hof van beroep te Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Overwegende dat betrokkene, ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit, bestaat er een ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde;

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorrecht” ingevuld op 26.10.2020, in België te verblijven sinds 1999, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame en/of minderjarige kinderen in België te hebben maar wel in België te blijven om naar het graf van zijn overleden echtgenote te gaan. Verder

wist hij nog aan te vullen dat hij niet wenst terug te keren naar Nederland omdat zijn echtgenote hier begraven ligt en het contact met zijn schoonfamilie. Het is begrijpelijk dat hij troost vindt bij het graf van zijn overleden vrouw maar indien hij terugkeert, kan hij perfect troost vinden op een andere manier (foto's herinneringen, ...). Bovendien het feit dat hij niet aanwezig kan blijven op het grondgebied (en dus de begraafplaats van zijn echtgenote) is het gevolg van zijn eigen criminele daden. Hij heeft deze situatie zelf in de hand gewerkt, hij is zelf verantwoordelijk voor de daden die hij gepleegd heeft en de maatschappelijke gevolgen die dit met zich heeft meegebracht. Verder zou hij ook werken te Kalmthout "bij bruinzeel" en heeft hij in de loop der jaren (30 jaar) tal van sociale contacten opgebouwd. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in de periode september 2001 tot en met oktober 2016 (afvoering van ambtswege) genoot van een onbepaald verblijf in België. In een eerder hoorrecht ingevuld op 28.10.2019 sprak de betrokkene niet over zijn overleden echtgenote noch over de sociale banden die hij hier had opgebouwd. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 26.10.2020 ook verklaard familie (schoonbroer en schoonzus) in België te hebben. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn schoonbroer en schoonzus. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Op 28 januari 2021 werd een beschikking opgesteld waarin het volgende werd gesteld:

"De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld"."

Verzoeker verzocht op 3 februari 2021 om te worden gehoord.

Verzoeker heeft een stuk aangebracht waaruit blijkt dat hij op 6 januari 2021 een aangetekende brief aan de Raad heeft verzonden om mee te delen dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Ondanks het feit dat niet blijkt dat voormelde brief de Raad ooit heeft bereikt dient, op basis van de voorgelegde bewijsstukken, te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk een passend en tijdig gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om mee te delen of hij al dan niet een synthesesmemorie wenste neer te leggen.

Het in de beschikking van 28 januari 2021 opgenomen standpunt dient dan ook te worden verlaten en het beroep dient te worden onderworpen aan een onderzoek ten gronde.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 44 nonies en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44 nonies vreemdelingenwet.

Dit artikel 44 nonies bepaalt dat wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie, de minister of zijn gemachtigde dit bevel kan laten gepaard gaan met een inreisverbod, uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest 112/2019, B.67.1. gewezen op het belang van individuele omstandigheden (zie ook Hof van Justitie, 26 juli 2017, C-225/16 Mossa Ouhrami, punt 50).

Wat betreft de ernstige bedreiging, vereiste om een inreisverbod van meer dan 5 jaar op te leggen oordeelt het Grondwettelijk Hof:

‘De duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd in het licht van die ernstige bedreiging, hetgeen impliceert dat de auteur van die beslissing de bedreiging niet alleen actueel, maar ook in de toekomst heeft geëvalueerd, teneinde de handhaving van het inreisverbod voor langer dan vijf jaar te verantwoorden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, maakt de bestreden wet het de minister of zijn gemachtigde dus niet mogelijk een inreisverbod van meer dan vijf jaar in alle gevallen op te leggen, zonder die maatregel specifiek te moeten motiveren. Overigens, de ontstentenis van een in de wet vastgestelde maximumduur betekent niet dat het inreisverbod onbepaald in de tijd zou kunnen zijn. De bestreden beslissing preciseert immers dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door de minister of zijn gemachtigde rekening houdend met alle omstandigheden van elke geval.’

Eerste onderdeel,

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit.

Er wordt hem een inreisverbod opgelegd van 8 jaar.

Om een inreisverbod boven de 5 jaar op te leggen dient aangetoond te worden dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een ernstig en actueel risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde. (laatste zin eerste alinea)

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker niet getwijfeld heeft om de openbare orde ernstig te verstoren. (laatste alinea)

Deze motieven zijn in strijd met het begrip ernstige bedreiging; een risico op schending is een ander begrip dan een ernstige bedreiging van de openbare orde; een verstoring, zelfs een ernstige verstoring van de openbare orde, valt niet onder het begrip ernstige bedreiging. 'Schending' en 'verstoring' van de openbare orde zijn geen begrippen in artikel 44 nonies vreemdelingenwet.

Artikel 44 nonies vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Tweede onderdeel

In de hier bestreden beslissing van 10.11.2020 wordt een inreisverbod van 8 jaar opgelegd.

In het op 30 april 2020 opgelegde inreisverbod werd een inreisverbod van 6 jaar opgelegd.

Dit laatste inreisverbod werd door verwerende partij ingetrokken na indiening van het verzoek om vernietiging (omdat de beslissing gesteund was op een onjuiste rechtsbasis, met name deze voor een inreisverbod voor derdelanders).

Verzoeker voegt de beslissing van 30 april 2020, de intrekking en het arrest RvV van 18 augustus 2020 dat de intrekking bevestigt in bijlage.

Het gegeven dat op basis van dezelfde motieven voor dezelfde persoon met een tussenpauze van 5,5 maanden het inreisverbod met twee jaar wordt opgetrokken, bevestigt de flagrante willekeur van de beslissing.

Er wordt verder geen motief gegeven waarom de huidige beslissing een langere termijn oplegt voor het inreisverbod dan de vorige beslissing.

De beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en schendt de materiële motiveringsverplichting.

Derde onderdeel,

Artikel 44 nonies vreemdelingenwet legt geen verplichting op tot het nemen van een inreisverbod. Het is een mogelijkheid; de minister 'kan' dergelijke beslissing nemen.

Artikel 74/11 vreemdelingenwet dat betrekking heeft op derdelanders creëert wel een automatisme tussen een bevel en een inreisverbod.

Het is nuttig dit onderscheid, dat een logisch gevolg is van de meer zekere verblijfsstatus van EU-onderdanen vergeleken met derdelanders, te onderlijnen.

Er dient dus in eerste instantie overwogen te worden of er al of niet een inreisverbod zal genomen worden.

De beslissing is op dit punt overigens fout waar gesteld wordt dat de beslissing tot verwijdering 'gepaard gaat' met dit inreisverbod.

Het wijst op een automatische toepassing, die evenwel niet uit de wet volgt.

De beslissing diende te motiveren waarom in dit geval wel een inreisverbod diende genomen te worden, en dit vooraleer de motieven voor het inreisverbod zelf op te geven.

Vierde onderdeel,

Zoals door het Grondwettelijk Hof gesteld dient een inreisverbod boven de vijf jaar specifiek gemotiveerd te worden, rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

Het gaat om een inreisverbod van acht jaar; dit is een zeer lange periode. In de beslissing is nergens specifiek gemotiveerd waarom dit nu precies acht jaar, of drie jaar boven de normale maximumtermijn van vijf jaar, moet zijn. Een inreisverbod van acht jaar is gezien alle omstandigheden duidelijk disproportioneel.

Er wordt niet specifiek rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit heeft belang gezien het een grensland van België is en verzoeker al is het maar om naar andere Zuidelijke Europese landen te kunnen reizen normaal via België moet reizen. In die zin is het verbod om acht jaar dat inhoudt dat niet via België mag gereisd worden duidelijk disproportioneel. Dit specifieke gegeven werd in de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen.

De bestreden beslissing negeert ook de reële verblijfshistoriek van verzoeker in België. Hij is in België sedert 1999. Hij was gehuwd en zijn echtgenote is in België overleden en is begraven in België. In feite wordt aan verzoeker door het inreisverbod de mogelijkheid ontnomen om gedurende acht jaar het graf van zijn overleden echtgenote te bezoeken. De bestreden beslissing herleidt dit menselijk gegeven tot 'troost vinden' en stelt, cynisch, dat dit ook 'perfect' kan op andere manieren (foto's, herinneringen...). Dergelijk motief schendt elke redelijkheid.

Verzoeker heeft in België ook zijn schoonbroer en schoonzus. Ook dit gegeven wordt niet zorgvuldig en redelijk beoordeeld, met het loutere motief dat dit niet valt onder de familierelaties van artikel 8 EVRM. Voor zover dit al zo zou zijn, quod non, dan nog diende dit gegeven beoordeeld te worden vanuit het aspect privéleven dat ook in artikel 8 EVRM is vevat. In dat kader is het motief dat verzoeker 'onvoldoende de graad van gezinsleven met zijn schoonbroer en schoonzus' aantoont, een niet afdoend motief. De 'graad' van gezins- en privéleven tussen verzoeker en schoonfamilie is een vaststaand gegeven; het zijn broer en zus van de overleden echtgenote van verzoeker en hij heeft hiermee de relaties die hierbij horen. Maar specifiek is dat met dit gegeven diende rekening te worden gehouden met het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Acht jaar aan verzoeker ontzeggen om hier zijn schoonfamilie te bezoeken is disproportioneel.

Vijfde onderdeel,

De beslissing verwijst naar de veroordelingen van verzoeker om het werkelijk, actueel en voldoende ernstig karakter van de bedreiging te motiveren.

Verzoeker minimaliseert zijn strafrechtelijk verleden niet. Vier veroordelingen dateren van voor 31.1.2008; vier anderen van later. Verzoeker heeft straffen ondergaan en is steeds terug in vrijheid gesteld.

De laatste veroordelingen hebben betrekking op feiten die minstens twee jaar teruggaan in de tijd. Het betreft drie veroordelingen voor inbraak en één voor druggerelateerde feiten.

De hoogste straf is deze van 2 jaar in 2019 (op verzet tegen vonnis van 2018). Zonder de straffen te minimaliseren wordt er op gewezen dat het niet gaat om jarenlange straffen. Verzoeker heeft zich in de gevangenis correct gedragen en kwam vervroegd vrij.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze gegevens.

Wat betreft het actueel karakter stelt het Grondwettelijk Hof dat de beslissing de toekomst moet evalueren en dit precies in het kader van een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

Om de toekomst te evalueren kan niet enkel rekening worden gehouden met de veroordelingen op zich, maar dient ook de gedraging van verzoeker ten opzichte van de strafuitvoering en zijn gedrag in de gevangenis te worden in aanmerking genomen.

De bestreden beslissing doet dit in geen enkel opzicht."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geuid dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft geuid op basis van welke feitelijke vaststellingen en op grond van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen. Hij heeft ook toegelicht waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

In casu staat het niet ter discussie dat verweerder op 10 november 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en dat verzoeker door de jaren heen herhaaldelijk strafbare feiten stelde waarvoor hij werd veroordeeld.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van verzoekers middel merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die hij ten aanzien van verzoeker nam liet gepaard gaan met een inreisverbod omdat verzoeker *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”* Verweerder heeft verder toegelicht dat hij tot dit besluit komt omdat verzoeker *“ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit”*. Hij heeft tevens gewezen op de maatschappelijke impact van de door verzoeker gepleegde feiten en verder, na een overzicht te hebben gegeven van de strafbare gedragingen waarvoor verzoeker effectief werd veroordeeld, toegelicht dat verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De vaststelling dat verweerder daarnaast heeft uiteengezet dat verzoeker in het verleden *“niet getwijfeld heeft om de openbare orde te verstoren”* en dat verzoeker ook in de toekomst *“een risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde”* leidt niet tot de conclusie dat verweerder een incorrecte invulling zou hebben gegeven aan de begrippen die zijn opgenomen in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker er in het tweede onderdeel van zijn middel op wijst dat in de door verweerder op 30 april 2020 genomen beslissing werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van zes jaar en in de in casu bestreden beslissing wordt gekozen voor een inreisverbod van acht jaar moet worden benadrukt dat de beslissing van 30 april 2020 waarnaar hij verwijst werd ingetrokken en dus dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het is verweerder niet verboden om, nadat hij een beslissing introk, een nieuwe analyse van de situatie te maken en op grond hiervan tot een ander besluit te komen. Verweerder moet, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, niet verantwoord worden waarom hij kiest voor een inreisverbod met een geldigheidsduur die verschillend is van deze die is opgenomen in een ingetrokken beslissing. Verzoeker verliest ook uit het oog dat in de beslissing van 30 april 2020 nog geen melding werd gemaakt van de veroordeling door het hof van beroep te Gent van 29 april 2020 en stelt verkeerdelijk dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing op identieke wijze is gemotiveerd als de beslissing van 30 april 2020. Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat

de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of dat verweerder – die uitvoerig uiteenzette op welke gronden hij tot zijn besluit kwam – willekeurig optrad.

Daarnaast moet worden geëit dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat slechts “kan” worden overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod indien ten aanzien van de betrokken burger van de Unie reeds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het feit dat verweerder heeft gemotiveerd dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat in casu dit bevel gepaard gaat met een inreisverbod, houdt niet in dat verweerder ervan zou uitgaan dat hij in voorliggende zaak verplicht is om een inreisverbod op te leggen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook waarom verweerder meent dat, specifiek wat betreft verzoeker, een inreisverbod vereist is. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij, in het derde onderdeel van zijn middel, laat uitschijnen dat verweerder zou hebben nagelaten uiteen te zetten waarom hij besliste om een inreisverbod op te leggen.

De Raad dient ook aan te geven dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, gewezen op het feit dat verzoeker volhardt in de criminaliteit, waarbij hij de verschillende strafbare feiten die verzoeker pleegde opsomde – het betreft voornamelijk handel in verdovende middelen en diefstallen – en heeft de aandacht gevestigd op de maatschappelijke impact van de strafbare handelingen die verzoeker stelt. Verweerder heeft tevens onderzocht of er elementen zijn die zouden kunnen rechtvaardigen dat er geen inreisverbod wordt opgelegd of die een beperking van de geldigheidsduur van een inreisverbod zouden kunnen verantwoorden en heeft hierbij de verklaringen die verzoeker aflegde toen hij werd gehoord in aanmerking genomen. Verzoeker voert aan dat hij sedert 1999 in België verblijft en dat zijn echtgenote in België is begraven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder met deze gegevens rekening heeft gehouden en verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze gegevens verweerder er hadden moeten toe brengen geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Hij betoogt weliswaar dat hij niet akkoord gaat met verweerdens visie dat het feit dat zijn vrouw in België is begraven geen reden vormt om te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan acht jaar, maar toont met zijn betoog niet aan dat verweerdens argumentatie, met name de overweging dat hij ook troost kan vinden op andere manieren dan door een graf te bezoeken, incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoeker stelt ook dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat indien hij gedurende een aantal jaar het Belgische grondgebied niet mag betreden het voor hem, als Nederlander, moeilijk is om naar Zuid-Europese landen te reizen. Hij lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat hij niet noodzakelijk doorheen België dient te trekken om zuidere bestemmingen te bereiken en dat hij ook per vliegtuig naar het zuiden kan reizen. Verzoeker heeft daarenboven nooit aangegeven dat hij belangen heeft in Zuid-Europa of dat hij de bedoeling heeft om regelmatig naar zuidere landen te gaan. Verweerder heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker dat zijn schoonbroer en schoonzus in België wonen en heeft gemotiveerd dat hij geen gezinsleven heeft met deze personen, zodat de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen. Door te beweren – een bewijs ligt immers niet voor – dat hij relaties heeft met zijn schoonbroer en schoonzus, dat de band met deze personen een vaststaand gegeven is en dat dit een aspect van zijn privéleven is, maakt hij niet aannemelijk dat verweerder onvoldoende gewicht heeft verleend aan de band die hij zou hebben met de leden van zijn schoonfamilie. Het opgelegde inreisverbod houdt immers niet in dat deze banden niet verder kunnen worden onderhouden of automatisch in het gedrang komen. Zijn schoonfamilie kan hem immers in Nederland, een buurland van België, bezoeken en hij kan zijn relaties ook verder onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker gaat zonder meer voorbij aan deze evidenties en bewijst geenszins dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Het is, gezien het feit dat verzoeker onafgebroken strafbare handelingen stelt, niet kennelijk onredelijk om te voorzien in een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

In zoverre verzoeker, in een vijfde onderdeel van zijn middel, nog stelt dat verweerder zijn gedrag in aanmerking diende te nemen om te beoordelen of hij in de toekomst nog een gevaar vormt voor de openbare orde kan het volstaan te herhalen dat verweerder de opeenvolgende veroordelingen die verzoeker opliep heeft opgesomd en heeft benadrukt dat verzoeker “volhardt in de criminaliteit”. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zijn bemerking dat hij zich in de gevangenis correct gedroeg en dat hij vervoegd vrij kwam doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij sedert zijn verblijf in België zeer veel opeenvolgende strafbare feiten pleegde. Door te duiden dat er vier

correctionele veroordelingen zijn die dateren van voor 31 januari 2008 en vier van latere datum weerlegt hij niet dat hij steeds opnieuw misdrijven pleegt. Hij doet dit ook niet door erop te wijzen dat de hoogste gevangenisstraf die hem werd opgelegd twee jaar bedraagt en dat zijn laatste veroordeling betrekking heeft op feiten die hij twee jaar geleden pleegde. Er moet trouwens ook in aanmerking worden genomen dat het feit dat hij recentelijk geen nieuwe strafbare feiten pleegde minstens ten dele samenhangt met het gegeven dat hij in de gevangenis was opgesloten en het hem op die wijze werd bemoeilijkt om nieuwe inbreuken op de strafwet te begaan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK